

Dolor

Què faries si algú et truqués només per respirar?

En Francesc no ho sap la primera nit. Viu sol des que aquell terrible i atroç accident d'avió li va arrabassar les dues persones que més estimava en el món: la seva estimada dona —de la qual encara podia sentir l'olor als llençols— i el seu fill, el plor del qual encara ressona en la foscor de la seva ment.

Com cada nit, l'home de mitjana edat es prepara un te de menta. Vesteix el barnús gris que fa anys que no renta, com si conservar l'acolliment del passat fos més important que la pudor rànica que la tela desprèn. S'asseu al sofà, encén la xemeneia del menjador i deixa que la flama viva il·lumini i escalfi la petita estança. Amb les mans temoroses agafa el llibre de la tauleta i comença a llegir, amb la tassa de te a la mà esquerra, per la pàgina on el va deixar ahir. Les hores passen. El silenci és dens, trencat únicament pel brunzit del *tic-tac* del rellotge de paret.

A les 2:19 del matí, amb un soroll ensordidor, el telèfon fix comença a sonar. En Francesc, estranyat i empenyat alhora, s'apropa al causant de la seva intranquil·litat. És tard perquè algú marqui el seu número, sobretot si és publicitat, com ell sospita. Despenja, esperant escoltar la veu monòtona d'algú que li vulgui vendre una assegurança de cotxe. Però no hi ha veu. Passen els segons. En Francesc no diu res. L'altre tampoc. I llavors l'escolta: una respiració lenta i profunda a l'altre costat de la línia, com si algú esperés que la seva veu sonés. Potser és ell que se la imagina, o potser qui sigui que l'ha trucat s'ha adonat que s'ha equivocat de número, i ara no sap què dir. Amb aquesta idea en ment, en Francesc decideix penjar i anar-se'n a dormir.

“Només una broma de mal gust”, es repeteix mentre camina cap a l'habitació.

La nit següent, en Francesc no pot dormir. Ha intentat durant tot el dia convèncer-se que la trucada d'ahir va ser insignificant, una equivocació, una broma d'algun adolescent que volia fer-se el graciós. Però a dins seu, alguna cosa ha canviat. S'ha remogut.

A les 2:17 encara està despert. No llegeix. No es prepara el te. No encén la xemeneia. Només seu al sofà, en silenci, i alternant la mirada entre el telèfon i la fotografia—il·luminada per la lluna—del dia del seu casament, i també del més feliç de la seva vida.

Quan el rellotge marca les 2:19, la mateixa hora d'ahir, el so torna. El mateix timbre. El mateix soroll ensordidor. En Francesc s'aixeca lentament, amb una tensió que no recorda haver sentit mai. Està expectant. Despenja... Silenci. I llavors, la respiració. Més clara. Més propera.

—Hola? Qui ets? —pregunta amb la veu trèmula.

No obté resposta. Però la respiració s'accelera, com si el receptor hagués reconegut la veu, o bé li hagués impactat.

—Què vols de mi?

En Francesc escolta el clic, aquell que indica que l'altre ha penjat. Es queda quiet, amb el telèfon a la mà. Respira amb dificultat, la suor li rellisca pel front, cames, espatlla.

No és conscient del temps que es passa així, immòbil, amb l'aparell a la mà. Finalment, el deixa sobre la tauleta, amb una cura màxima, com si es tractés d'un objecte sagrat. No dorm.

L'endemà, en Francesc s'encamina cap al despatx, on té el vell ordinador que fa anys que no encén. Escriu el número que apareix al telèfon fix. Però no troba res. Cap operador el reconeix. És com si no existís.

Amb desesperació, decideix trucar a la companyia telefònica. Vol saber qui l'està trucant. Vol rastrejar el número.

Marca el número d'atenció al client. La veu robòtica el saluda, amb aquell to mecanitzat que tant l'irrita:

—Benvingut al servei d'atenció. Si us plau, esperi fins que sigui el seu torn.

I comença la música. És una melodia avorrida que no genera gens d'interès, com si hagués estat dissenyada per fer-lo desistir. Una flauta electrònica que intenta seguir un ritme que no porta

enlloc. Una sintonia plana com una carretera infinita sense paisatge. En Francesc tanca els ulls mentre recolza el cap contra la paret i respira profundament. La música continua insistint. Passa un minut. Dos. Cinc. Deu.

—Meravellós. El concert de l'any... —murmura per a si mateix.

La música canvia, però no millora gens. Ara és una estranya versió d'una cançó dels anys noranta repetida en bucle. En Francesc sent com la paciència se li esgota. Les trucades que rep ja són prou inquietants. Però aquesta música i l'absurda espera el fan sentir atrapat.

—Bon dia. Digui'm. En què el puc ajudar? —pregunta, finalment, una veu humana.

En Francesc comença a explicar el que passa, de manera atropellada. Les trucades, l'hora exacta, l'operador inexistent... L'home, a l'altra banda del telèfon, sona desconcertat.

—Senyor, no tenim cap registre de trucades rebudes a les 2:19 al seu número. Potser és una interferència.

—No és cap interferència! —crida en Francesc, donant un cop a la paret—Algú em truca a la nit. Algú respira. I cada vegada és més insistent que l'anterior. És real!

—Ho sento, senyor. No sé què dir-li. Vol que li enviem un tècnic?

En Francesc penja. El tremolor de les seves mans aquest cop no és per la por, sinó de la ràbia continguda, i és en aquest moment quan nota una cosa estranya: la porta del lavabo, que sempre tanca, està entreoberta.

S'hi acosta lentament, amb cura de no fer soroll, però la fusta ressona sota les seves passes. Mira dins. Sembla que tot està en ordre, però hi ha una aroma inusual, com de terra humida.

No hi ha fang. Tampoc petjades. Però l'aire és dens, ha canviat.

Aquesta nit, en Francesc dorm. O almenys ho intenta, perquè s'ha convertit un ritual: esperar la trucada enigmàtica. Escoltar la respiració i penjar amb el cor accelerat.

Mira el rellotge, i el telèfon sona. No pot ser, són les 2:08. No és l'hora. En Francesc ho nota: el soroll és persistent, diferent. Com si hagués pujat de nivell en un videojoc. Inevitablement, s'aixeca, com si el cos li ho demanés. Despenja el telèfon. Silenci. No hi ha respiració. Només una veu xiuxiuejant:

—T'has avançat. Et veurà.

En Francesc es queda glaçat. No penja. No respira. S'adona que la veu no és humana. O potser sí, però està deformada. Com si un filtre s'hagués apoderat d'ella. La veu continua ressonant dins l'auricular, tot i que ha deixat de parlar.

Finalment, penja. Però el telèfon encara fa soroll, com si no s'hagués desconnectat del tot. Desendolla el telèfon, però el brunzit no s'atura. I ara sí, el cor li batega amb tanta força que li fa mal, com si aquest volgués sortir del seu pit. Mira al voltant. Tot sembla igual.

Se'n va cap al lavabo. La porta, que ja havia tancat anteriorment, torna a estar entreoberta. Dins, el mirall està entelat. No hi ha cap mot, però sí una silueta dibuixada amb el dit. No té cara. Només ulls. Ulls negres com el petroli, que no miren cap enfora, sinó cap endins. Cap a ell.

En Francesc retrocedeix, més alarmat que mai. Però no ho pot evitar: es mira al mirall del passadís. És en aquest instant quan s'adona que no veu el seu reflex. Com si la seva pròpia presència no existís.

Entre la tenebra, en Francesc torna al menjador. El telèfon, tot i desendollat, continua sonant. El timbre és més agut... Més desesperat. S'hi acosta. No el toca. Mira la pantalla 0001. Mira el rellotge: 2:25. Les regles han canviat. Llavors, despenja.

—Encara no has acabat—cada paraula sembla murmurada per diverses boques alhora, dessincronitzades, com si algú volgués imitar el llenguatge humà... i fracassés.

De sobte, la xemeneia s'encén sola. Amb un vermell tan intens que, en mirar-la, li crema els ulls.

La porta del lavabo es tanca amb un cop sec. En Francesc corre, obre la porta i cau a terra, igual que el pom d'aquesta. Un cop dins, torna a mirar el mirall, on ara sí, hi ha una paraula escrita amb vapor: PROTOCOL 219.

No la reconeix, però li ressona dins del cap, com si ja l'hagués escoltat abans. Va cap al despatx. Encén l'ordinador i busca "Protocol 219". Res. En Francesc s'estira els cabells, ja n'està fart. Quan obre una carpeta antiga, troba un document que no recordava haver creat.

Es diu: "Consentiment— Projecte de simulació perspectiva posttraumàtica"

Llavors, l'obre i hi troba el seu nom, la seva signatura i una data: 31 d'octubre de 2018. Dues setmanes després de l'accident. Llegeix:

"L'objectiu del projecte és provocar una sèrie de fenòmens controlats per estudiar la reconstrucció de la identitat després d'una pèrdua extrema. El subjecte accepta rebre estímuls auditius, visuals i emocionals sense previ avís."

En Francesc tremola. La mirada se li clava en el document com si volgués perforar-lo. No recorda haver signat res semblant. Però la signatura és allà, inconfusible. La corba de la F i el traç nerviós de la O. Tot coincideix. És la seva lletra. Continua llegint:

"En la tercera fase, el subjecte pot experimentar alteracions de la realitat, com la pèrdua del reflex o comunicació no verbal. Aquestes manipulacions NO són sobrenaturals, sinó simulacions neuroestimulades."

El document acaba amb un número de telèfon. En Francesc decideix trucar.

—Gràcies per participar. El protocol ha finalitzat—La dona que l'atén sembla gaudir del moment, com si sabés alguna cosa que ell encara no ha descobert—No esperàvem que fos tan intens, però ha estat bé.

—Què vol dir?—pregunta en Francesc amb el front arrugat.

—Vostè va demanar oblidar, i després recordar.

—Jo no...

—Sí. Ho va fer. Va signar el consentiment. Vostè va pagar per això. —l'interromp.

En Francesc no ho entén. Li suen les mans.

—Per què ho faria?

—Perquè el dolor era massa gran. I la culpa, encara més.

Durant uns segons, cap dels dos diu res. Es forma un silenci opressiu.

—Ara que ha recordat, el protocol ha finalitzat, però si vol... pot tornar a començar—La dona s'asseu, com si donés per fet que la conversa els portaria estona.

En Francesc no respon. Mira el telèfon. Mira la fotografia. Llavors, amb la veu trencada, murmura:

—Què faries si algú et truqués només per respirar?

La dona somriu:

—Ho fan cada dia. I jo... intento escoltar-los. Entendre el seu dolor.